

Guia Musical 1977-78 13

El Banc de la Plaça de Catalunya

EDITORIAL

ENRIC RAXACH, RECUPERAT

Ahir, només, la majoria del públic català que s'interessa per les qüestions musicals desconeixia el nom d'Enric Raxach, un dels compositors catalans que al nord dels Pirineus ha tingut una molt dilatada i merescuda audiència (només cal donar una ullada als butlletins de la Fundació Gaudeamus) i que ara, arran d'haver-li estat atorgat el Premi Internacional de Composició convocat a Barcelona per commemorar el X aniversari de l'Orquestra de la Ciutat, ha passat al primer pla de la nostra actualitat musical. Però Enric Raxach, abans i després de residir a Holanda —concretament, viu a Utrecht— havia donat fe de vida entre nosaltres amb l'audició de diverses obres i, molt concretament, de «Summer musica» per a violoncel i piano, que figura en un dels programes del Festival de Música.

Amb la concessió del premi de referència, la personalitat creadora de Raxach ha assolit el relleu i la significació a què és creditora per les seves qualitats. I cal accentuar un fet important: en no figurar a la partitura que optava al premi el nom del compositor, els membres del jurat —segons declaració prèvia— en constatar la procedència de la tramesa (Holanda) cregueren que es tractava de l'obra d'un compositor neerlandès, de la qual en lloaven la qualitat d'escriptura i (i això és el que importa) la qualitat de la música i el sentit de modernitat que l'acompanyava. En obrir la plica, hom comprovà que l'autor era un compositor català.

«Metamorphose I», obra guanyadora, no és una partitura recent en el catàleg de Raxach; la data de la seva creació cal situar-la en els anys finals de la dècada dels cinquanta, i participa d'una sèrie d'especulacions simfòniques d'aquest títol però de diferent numeral romà.

Encara que nascut a Barcelona (1932) i que aquí entre nosaltres rebé la primera educació musical, la formació de Raxach —que es confessa autodidacte— es completa i consuma als Països Baixos amb el contacte i convivència amb el grup de compositors de la «Fundació Gaudeamus», un dels nuclis més interessats per les qüestions de la música actual, més vius en ordre a la creació i més actius en establir contactes i reunions de compositors per tractar de la problemàtica tècnica o estètica de la música dels nostres dies.

Raxach, músic integrat als corrents més inquietos de la creació musical dels nostres dies, i una de les figures més avaluades en el camp de la composició, ha consumat la seva esporàdica participació al quefer musical de Catalunya amb una participació rotunda i plena, que és d'esperar que continuarà cap al futur. L'encert del premi és —no ho oblidem— l'encert de l'obra. Però això ha permès la re-integració (recuperació, se'n diu ara) d'un compositor exiliat.

MANUEL VALLS

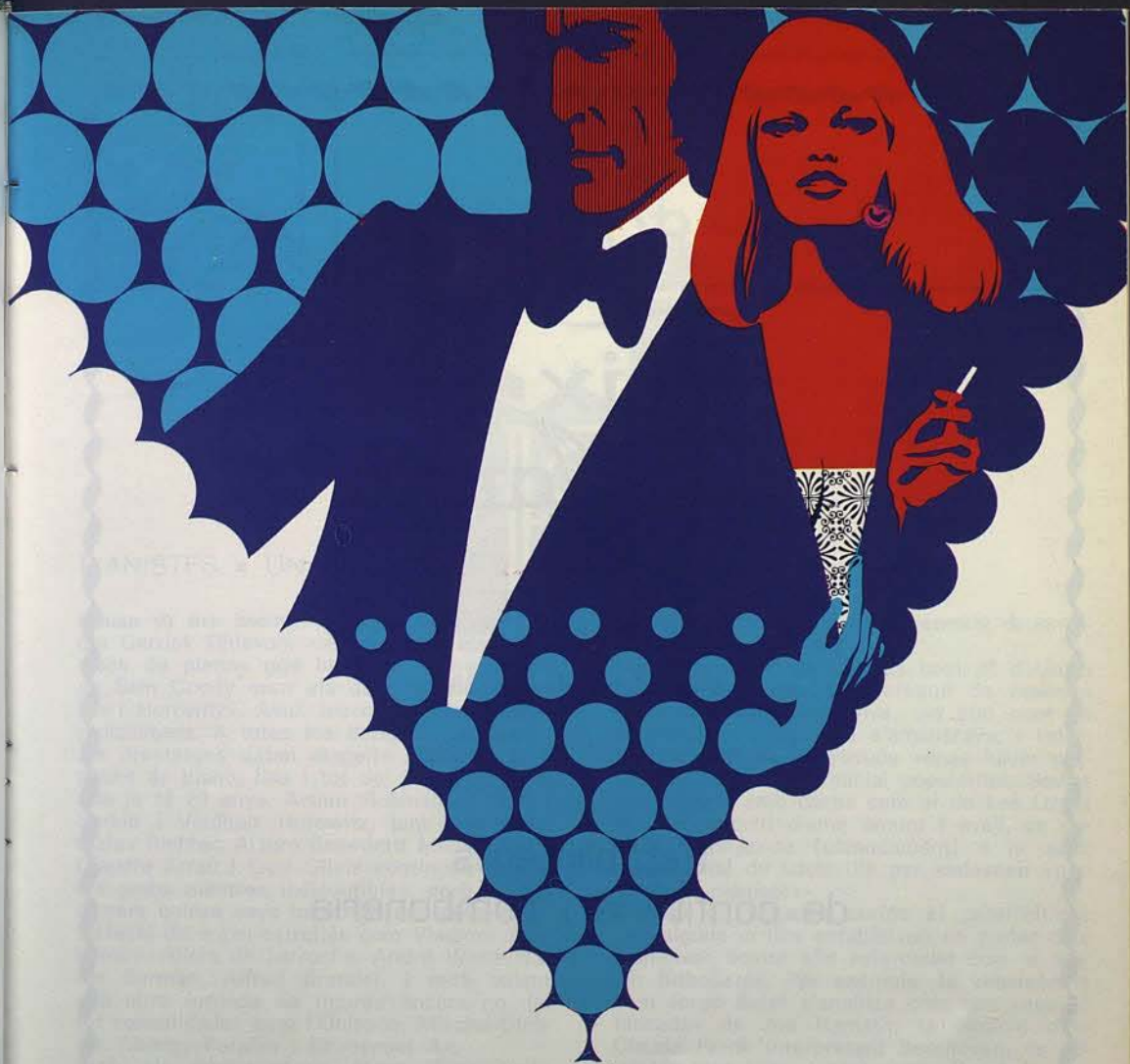
ORFEO CATALÀ

El dia 24 de febrer a la Sala Lluís Millet del Palau de la Música Catalana tingué lloc la inauguració del cicle «Els divendres de l'Orfeo Català». La sessió, dedicada a Frederic Mompou, fou presentada pel president de l'entitat, senyor Joan A. Maragall, el qual glossà la trajectòria vital del compositor tot situant-la en el precís context històric. Montserrat Albet comentà els trets essencials de l'obra artística del músic i analitzà agudament les característiques bàsiques que la defineixen. Finalment, el propi Frederic Mompou oferí un breu recital integrat per una selecció de les seves obres: «L'ocell trist», «Escenes d'infants», quatre preludis i la «Cançó i dansa núm. 7».

En la segona sessió dels «Divendres» (dia 3 de març) el compositor, crític i historiador Manuel Valls comentà la figura i l'obra de Ferran Sors, del qual es commemora aquest

any el segon centenari del naixement. Sota l'epígraf «Ferran Sors, compositor romàntic», el comentarista emmarca l'obra i la figura de l'autor en relació als moviments artístics coetanis, tot dibuixant-ne els contorns precisos i remarcant-ne aquells aspectes menys coneguts. La dissertació vingué complementada per l'audició discogràfica de fragments diversos d'obres del compositor.

Les sessions que completaran el primer cicle dels «Divendres» (àmbit musical) se celebraran els dies 10 i 17 de març. Josep Mainar parlarà sobre «Joaquim Serra, l'home i el compositor» (10 març). I el dia 17 tindrà lloc una «Taula rodona» que tindrà per tema «El mestre Francesc Pujol»; hi intervindran Miquel Querol, Lluís M.ª Millet i Manuel Cubeles. Les conferències tenen lloc a les vuit del vespre, a la sala d'assaigs, i són dedicades als socis de l'entitat.

Boutiques de El Corte Inglés.

Una nota de elegancia, en las grandes veladas.

No ponga límites a su elegancia, destáquela con los más bellos vestidos de fiesta y cóctel.

Con los maravillosos tejidos de nuestra Boutique.

Con los smokings y trajes de fiesta, en alpaca y colores oscuros, de línea más actual.

Con los más variados y selectos complementos.

El Corte Inglés

Casa fundada el 1886

Establiments
de confiteria i bomboneria

ALTES ESPECIALITATS
en confiteria, bomboneria i gelateria

Major de Sarrià, 57
Tel. 203 07 14

Pl. Duc de Gandia, 9 i 10
Tel. 230 04 73

MIRADOR

PIANISTES • UNA ERA D'OR

«Quan jo era menut, creixent pels ravals», diu Garrick Ohlsson, «recordo que els únics discs de pianos que hi havia al magatzem de Sam Goody eren els de Rubinstein, Serkin i Horowitz». Avui, les coses han canviat radicalment. A totes les botigues de discos, els prestatges estan atapeïts d'àlbums amb peces de piano, fins i tot del propi Ohlsson, que ja té 29 anys. Arthur Rubinstein, Rudolf Serkin i Vladimir Horowitz, junt amb Sviatoslav Richter, Arturo Benedetti Michelangeli, Claudio Arrau i Emil Gilels continuen essent els grans mestres indiscutibles, però en els darrers quinze anys ha sorgit una nova constel·lació de super-estrelles com Vladimir Ashkenazy, Alicia de Larrocha, André Watts, Lazar Berman, Alfred Brendel. I està pujant una altra fornada de figures encara no del tot consolidades com l'Ohlsson, Mischa Dichter, Murray Perahia i Emmanuel Ax.

Amb els conservatoris plens d'estudiants àvids de fer carrera (només la Juilliard School ja té 200 estudiants matriculats a les classes de piano), la competència per aconseguir contractes i enregistraments esdevé aferrissada. A causa de les dificultats per treballar dins d'una orquestra, el pianista novençà només pot triomfar si té energies suficients per anar de Jacksonville a Jakarta sense defallir, i l'empenta necessària per participar en esgotadores competicions i aguantar les crítiques, sovint inconseqüents, de la premsa.

La professió està minada de promeses incomplertes. Altrament, com s'explica que un pianista com Van Cliburn, malgrat el seu indiscutible talent i els seus honoraris de gran concertista, no hagi reeixit a mantenir el prestigi musical que un dia el va convertir en el pianista jove més famós del món? (Segons un col·lega comprensiu, «fou víc-

tima de la fama, que no li permeté desenvolupar-se plenament».)

Més infreqüent és un cas com el d'Alexis Weissenberg, que desaparegué de l'escena artística durant deu anys, tan bon punt va començar a notar que s'amanerava, i retornà convertit en un virtuós sense haver perdut res de la seva inicial popularitat. Sovint ens trobem amb casos com el de Lee Luvisi el qual, avorrit d'anar amunt i avall, va decidir instal·lar-se (còmodament) a la seva ciutat natal de Louisville per esdevenir «pianista de pianistes».

Resulta de vegades curiós el paral·lelisme que alguns crítics estableixen en parlar dels pianistes: sovint s'hi refereixen com si fossin futbolistes. Per exemple, la vehemència d'un Jorge Bolet s'analitza com una «espiral tancada» de Joe Namath; la intuïció d'un Claude Frank interpretant Beethoven, és admirada tant com si es tractés d'un bell «joc de peus».

També s'observa un acusat partidisme: mentre a Londres Radu Lupu és poc menys que un déu, a Nova York és quasi bé un desconegut. Segons alguns crítics, hi ha grans concertistes que serviren per altres coses, i això naturalment desconcerta el públic. La superba interpretació de Daniel Barenboim de les tres últimes sonates de Beethoven es podia comparar a l'acció d'un príncep repartint caviar a les masses. Hom diria que, per comptes d'estar tocant, dirigia.

L'escena està plena de meteors. Segons aquest crític, el disc més espectacular de l'any és un recull de les sonates de Scarlatti editades per la casa DISCHI italiana a càrrec de la cantant napolitana Maria Tipo, que debutà als Estats Units fa 23 anys, rebé crítiques de tota mena a Nova York i mai més no hi va tornar. També hi ha una gran

varietat d'estils, que oscil·len entre l'espectacularitat interpretativa d'un Berman i l'exquisida figura d'una Alicia de Larrocha. Amb tot, els crítics es queixen, amb raó, que la gran majoria de pianistes actuals prefereixen adaptar-se a les exigències d'una moda que anteposa el virtuosisme i la tècnica digital a l'espontaneïtat personal. Però el pianista de gran volada aspira a assolir ambdues coses. Diu Brendel amb molt d'encert: «Com ha de tocar el geni? Amb correcció i ensem amb ardiment. La correcció ens diu: 'així és com cal que sigui'. L'ardiment ens ofereix una realització sorprenent i aclaparadora: allò que crèiem impossible, esdevé realitat.» Aconseguir o no aquest nivell és, segons pianistes, crítics i públic, matèria per inacabables discussions i, en definitiva, una qüestió de gust.

D'entre les noves super-figures, cap pianista és avui dia més controvertit que Berman, aquest gran virtuós de 47 anys que va aparèixer al món occidental fa tan sols dos anys, després de molts anys de «llegendària» obscuritat a la Unió Soviètica. Aclamat pel seu compatriota Gilels com un «fenomen», Berman fou tan sols això, arravatant el públic amb la seva tècnica màgica i estrepitosa en les grans peces romàntiques, que provocava dubtes entre els crítics sobre quina mena de musicalitat podia haver-hi enmig de tot aquell soroll. No hi ha gairebé cap pianista jove que senti admiració per Berman. «No fa més que colpejar el piano» diu un, «però no es pot negar que demostra una exquisida finura amb obres com els 'Estudis Transcendentals' de Liszt, i que les seves millors interpretacions reflexen una força instintiva. La forma directa i senzilla amb què descriu la seva tasca com artista és ben reveladora, tant de la seva musicalitat com del seu poder per elec-

trizar el públic.» «Procuro que la meua música sigui sincera. La nostra època no ho és i la gent necessita sinceritat.»

Si volem ardiment de to més suau, cap americà no pot comparar-se a Watts, que als 31 anys és el pianista més estimat d'ençà dels temps de Cliburn. Dotat d'una prodigiosa tècnica, assolida més aviat gràcies a les complexitats emocionals de Liszt i Chopin que al rigor de Bach, aquest pianista projecta, segons un col·lega admirador seu «un neguit animal». També acusa un estil amanerat que alguns crítics qualifiquen d'artificial: els seus enregistraments de la «Wanderer Fantasie» (Fantasies errants) de Schubert podrien dir-se «Somnis capriciosos». Però Watts és un cas especial dins dels joves valors, amant del risc. «Quan la gent em sent, pensa: 'Què dimoni és tot això?' I m'agrada força sentir-ho. Per a mi no té cap al·licient que tot rutlli. L'única manera de poder-me conèixer, és sentint-me.»

Tres dels pianistes més admirats del món estarien d'acord amb el judici expressat per Vladimir Ashkenazy que «bàsicament la tècnica en el piano té les seves arrels en la ment». Ashkenazy, 40 anys, porta guanyats molts premis, és un dels millors pianistes actuals i un dels artistes que més discos ha enregistrat de tots els de la seva generació, amb un repertori realment impressionant, des de Mozart a Chopin i Prokofiev. (Potser l'únic rival seu és Horowitz com intèrpret de Scriabin). Autoexiliat de Rússia a Islàndia, Ashkenazy diu: «M'agradaria de poder creure que actualment som els servidors de la música, no els seus amos ni explotadors.» Aquesta mena d'anorreament és típica del seu tarannà damunt de l'escena, però no es transllueix en les seves interpretacions, de gran intensitat poètica.

Hi ha qui troba l'estil d'Alfred Brendel eixut, però aquest intel·ligent vienès rivalitza amb Serkin en la seva habilitat per descobrir-nos l'arquitectura de les obres mestres de Beethoven i fer vibrar Schubert amb intensitat i sincronització perfectes. El seu estil no és didàctic, com alguns han pretès. «La meua imatge», diu, «és la d'un circuit elèctric. Genero concentració, el públic l'absorbeix i l'embelleix, me la torna i aleshores jo puc tocar millor».

Es cert, però un judici restringit, dir que Alicia de Larrocha és la millor pianista femenina del món. Menuda, amb unes mans que amb prou feines arriben a una novena, és un gegant com a intèrpret, dotada d'un infal·lible sentit del ritme, d'una musicalitat sense afectació i d'un sentit de l'escala que li permet donar més sonoritat de la real a les notes fortes. Però hom s'adona que el seu art és fruit d'una sensibilitat ultra mesura, més que d'un cervell privilegiat. Als 54 anys, no és tan sols l'intèrpret ideal de les peces enrevessadament difícils dels seus compatriotes Granados, Albéniz i Falla, sinó una de les millors executants de Mozart, un compositor que amb les seves subtilitats atreïx molts especialistes de la música romàntica. Quan Maurizio Pollini, el virtuós italià (35 anys) guanyà el Concurs Chopin a Varsòvia l'any 1960, un membre del jurat, Arthur Rubinstein, digué: «Tècnicament, toca millor que cap de nosaltres.» Als pianistes els agrada dir quins són els compositors que més «s'escauen als seus dits»; en el cas de Pollini tota música sembla haver estat feta per les seves mans, des de Mozart a la «Petruichka» de Stravinski. Fins i tot André Watts digué: «Heu sentit els seus Estudis de Chopin? Valga'm Déu, mai reeixeré jo a tocar aquestes notes amb tanta lleugeresa.» Pollini pro-

jecta la ferma vocació de perfeccionisme objectiu que li fou inculcada per un dels seus professors, Michelangeli, i una força interior que ens fa pensar en la suau vibració d'un Maserati.

Un altre pianista que, com Pollini, entra dins la categoria de superestrella a Europa, si bé encara no als Estats Units, és Martha Argerich, argentina i ex nena-prodigi. Fa unes setmanes, mentre tocava els concerts de Chopin i Schumann amb Mstislav Rostropovitch i la Simfònica Nacional de Washington, va deixar palesa una fluïda elegància que semblava no costar-li el més mínim esforç. Tres cops casada, amb tres fills, Argerich (36 anys) confessa tenir moltes confusions personals. «Estic agafada», diu, «jo no volia ésser pianista, però m'hi he convertit sense quasi bé adonar-me'n. No acaba de fer-me feliç, la veritat, però no sé pas quina altra cosa podria agradar-me més.»

L'americà Mischa Dichter (32 anys), sembla no tenir cap mena de dubte. Criat a Los Angeles, declara que es va començar a prendre el piano seriosament als 12 ó 13 anys perquè «em feia posar la pell de gallina». Dichter ha heretat les tradicions alemanya i russa, gràcies a la tutela d'Aube Tzerko, deixeble d'Arthur Schnabel, i de Rosina Lhevinne, que fou esposa del virtuós rus, Joseph Lhévinne. El seu estil, reflexiu i agosarat alhora, trasllueix la preocupació alemanya per la claredat i per l'estructura i la preocupació russa per la proporció heroica. «Només tenim 30 anys» diu de la seva generació. «Encara podem aprendre molt.» Els nous cinc àlbums de Dichter (editat per Philips) de Beethoven, Schumann, Liszt i els dos concerts de Brahms són entusiastes invitacions a compartir les seves investigacions musicals.

«La meua mare em deia de vegades: 'Que

no vols sortir a jugar?', diu Garrick Ohlsson rient, «però jo preferia fer pràctiques». A més d'una bona planta, Ohlsson té les dues millors coses que tot pianista vol: unes mans enormes i una gran confiança en si mateix. Fou el primer americà que guanyà el Concert Chopin a Varsòvia, l'any 1970, però no es pot pas dir que ja estigui satisfet. «Ja no tinc l'embranchida ni la seguretat dels 18 anys», diu. Dotat d'una tècnica espectacular i d'una tonalitat cristal·lina, Ohlsson ha acusat una certa volubilitat en interpretacions passades. Però ara està enregistrant els *Nocturns* de Chopin i diu: «Em quedo esgarriat de comprovar una sèrie de disbarats que jo ignorava. De sobte, et trobes davant de coses que diuen: 'no et deixis seduir per tota aquesta dolcesa'».

Una dolcesa espontània sembla emanar de Murray Perahia i d'Emmanuel Ax, que són tal vegada els romàntics més naturals dels mestres americans actuals. Criad prop de Yankee Stadium, fill d'emigrats sefardís grecs, Perahia, 30 anys, sap establir una comunicació amb el públic mai no assolida per cap dels seus col·leques, gràcies a la interpretació continuada i ensem profundament compromesa d'autors com Schubert, Schumann i Chopin. «Fins que no es toca davant del públic, no es coneix ben bé una peça. Es com una cançó: s'ha de cantar», diu aquest músic menut i fràgil. No és doncs gens estrany que Mozart sigui el seu compositor predilecte «perquè la seva música és trista, però fa veure que és alegre».

Potser fou només una coincidència que Ax, 28 anys, guanyés l'any 1974 el Concurs Arthur Rubinstein, i sigui precisament Rubinstein el pianista que més li agradi. Polonès de naixença, plenament americà pel seu taran-

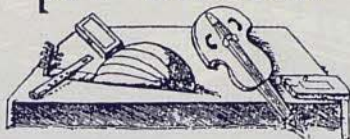
nà, il·lumina les seves pròpies virtuts pianístiques dient del mestre: «Quan toca una frase, no hi ha res d'històric. Sentint-lo, hom s'adona què vol dir ésser realment un home feliç, gaudir del propi talent. Es una de les coses més difícils d'aquest món.»

Ningú no ho sap millor que el fill de Rudolf Serkin, Peter. Fill dels anys 60 tant com del seu famós pare, el jove Serkin, 30 anys, ha fet una carrera irregular caracteritzada per una sèrie de retirades, cercant la saviesa a llocs com Mèxic, el Tibet i Nepal, i sobtades reaparicions. Però cap pianista és tan admirat per la seva compenetració amb la música de cambra i amb les obres modernes, i per la seva musicalitat gairebé monacal. Pregonament intens, diu: «El que vull és aconseguir un nivell d'expressió directa, espontània, que penetri ràpidament dins del qui m'escolta. No m'interessa accentuar el 'jo', i considero que si bé és important tocar, ho és més aturar-se i pensar. No es pot ser un veritable pianista si hom no està disposat a enfrontar-se amb el silenci.»

Però allò que en definitiva compta no és la filosofia del pianista, sinó la força de la seva convicció musical. Fa uns dies, un amic meu em feia sentir un disc amb el «Primer concert de piano» de Tchaikovsky. Vaig tancar els ulls i durant un minut hauria jurat que estava sentint Horowitz. Però no. Segons la lluent funda del disc ANGEL, el colós que tocava el vell cavall de batalla amb tanta convicció era un jove virtuós cubà anomenat Horacio Gutiérrez. Qui sap? Potser també ell un dia arribarà a ser un nom molt conegut entre nosaltres.

CHARLES MICHENER
(Newsweek, 23 gener 1978)

pro musica

PATRONAT PRO MUSICA
DE BARCELONA
XX TEMPORADA MUSICAL
PROXIMS CONCERTS

Dilluns, 13 de març de 1978, a les 21 h.

Presentació a Espanya dels cèlebres violinistes russos

GIDON KREMER
TATIANA GRINDENKO

Obres de L. Mozart, Bach, Haydn, Strawinsky, Prokofiev

Dijous, 16 de març de 1978, a les 21 h.

Recital de la gran soprano

TERESA BERGAZA

FELIX LAVILLA

piano

PALAU DE LA MUSICA CATALANA

Venda de localitats: A les taquilles del Palau de 17 a 21 h.

Preus especials per a estudiants

PIANOS. En J. L. ALBERDI encontrará los últimos modelos y las más famosas marcas: **BECHSTEIN, YAMAHA, OTTO-BACH, KEMBLE, LUDWIG-MEISTER, GUNTHER, ZIMMERMANN, BRØDR. JØRGENSEN**

ORGANOS. En J. L. ALBERDI, la más grande variedad de órganos de las principales marcas: **LOWREY, HAMMOND, ELKA, JEN.**

ALTA FIDELIDAD - T.V. COLOR - SONIDO INDUSTRIAL - LUZ ESPECTACULAR.

J. L. ALBERDI dispone de las más modernas salas de demostración, atendidas por técnicos especializados.

J. L. ALBERDI, un nombre que suena a música.

J. L. ALBERDI, una tradición en música, que desde su fundación en 1.880 se ha preocupado siempre en ofrecer a los profesionales y aficionados los mejores productos a nivel nacional e internacional.

Venga a vernos, J. L. ALBERDI es, sobre todo, un equipo de expertos profesionales que está a su servicio.

En J.L. ALBERDI encontrará todo lo necesario para hacer y escuchar buena música.

JL Alberdi

BARCELONA

Príncipe de Asturias, 8 bis- Tels. 228 98 45 - 227 09 30

MADRID

Galileo, 26 - 30 - Tels. 448 85 64 - 448 86 64

TARRASA

San Pedro, 12 - Tel. 788 83 58

I SETMANA DE MUSICA RELIGIOSA A BARCELONA

13-18 de març de 1978

Organitzada per la CORAL LAVINIA, de Sta. Maria del Mar, en el seu X.^e aniversari, amb la col·laboració de l'Ajuntament de Barcelona i SOC "Moviment Coral Català", i amb el patrocini de l'OBRA CULTURAL de la CAIXA DE PENSIONS PER A LA VELLESA I D'ESTALVIS.

Dilluns, 13
21.30 h.

COR MADRIGAL. CORAL CARMINA.
Conjunt instrumental.
Dirs.: Manuel Cabero, Jordi Casas.
Integral del motets de J. S. Bach.

Dimarts, 14
21.30 h.

COR MONTSERRAT
de JJ.MM. de Terrassa
Dir.: Joan Casals.
Narcís Casanoves: 18 responsoris per al Triduum de Setmana Santa.

Dimecres, 15
21.30 h.

COLLEGIUM MUSICUM DE CATALUNYA
Obres de Witt, Naudot, Purcell, Gaz, P. Viola.

Dijous, 16
21.30 h.

CORAL CANTIGA
Orquestra de Cambra. Dir.: Oriol Ponsa.
Obres de Harzer, Purcell, P. Soler, Esterhazy.

Divendres, 17
21.30 h.

CORAL ANTICS ESCOLANS DE MONTSERRAT
Dir.: Leo Massó
CAPELLA POLIFONICA DE GIRONA
Dir.: Josep Viader
Cant Gregorià. Obres de Victoria, Brahms, Scarlatti, Monteverdi, Schütz, Mozart.

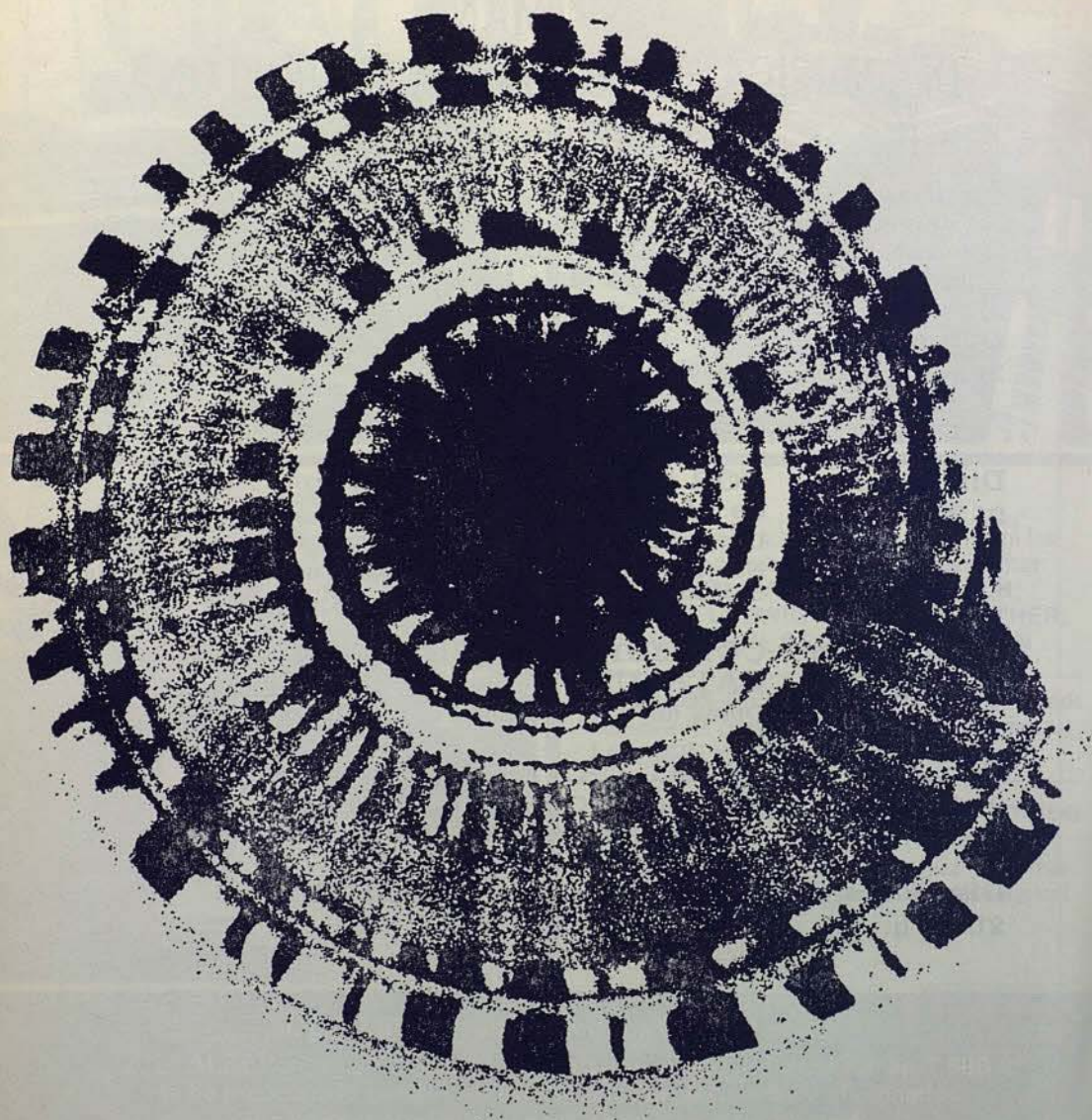
Dissabte, 18
21.30 h

CORO AMETSA, de Irún
Dir.: Fernando Echepare.
Polifonia religiosa contemporània. Música antiga amb acompanyament d'orgue.

BASILICA DE SANTA MARIA DEL MAR

PREU DE LES ENTRADES: 100 ptes. · Preu especial per a estudiants: 50 ptes.
Abonament a tots els concerts: 500 ptes.

VENDA DE LOCALITATS: A la llibreria "L'Arc de Sta. Maria" (c/. de Sta. Maria, 12.
I a la Basílica de Sta. Maria del Mar, el mateix dia dels concerts, a partir de les 20 h.

VIETA
és
ALTA FIDELITAT

VIDA MUSICAL

OSSIACH. — La programació de «Carinthischer Sommer 1978» presenta un ampli panorama d'importantes manifestacions musicals amb la intervenció d'artistes i conjunts de gran prestigi, entre els quals mereixen de ser citats: Concertus Musicus de Viena, Cor Arnold Schönberg de Viena, I Virtuosi di Roma, Cor de Cambra del Collegium Musicum Italicum, Quartet Janacek, Ensemble Affetti musicali, Orquestra Filharmònica Eslovaca, Orquestra de Cambra de Viena, Gerd Albrecht, Lukas Foss, Rudolf Buchbinder, Heinrich Schiff, Luigi Ferdinando Tagliavini, Gidon Kremer, Andrej Gawrilow, Pro Cantione Antiqua de Londres, etc. Per a tota mena d'informació, adreceu-vos a «Sekretariat Carinthischer Sommer, A. 9570 Ossiach».

LACOSTE. — Del 15 al 24 d'agost d'aquest any tindrà lloc una nova edició de la «Deller Academy» dedicada a l'estudi de la música anglesa. Sota la direcció d'Alfred Deller les diverses modalitats seran impartides per eminents especialistes: Alfred i Mark Deller (cant solista i conjunt vocal), Robert Spencer (llaüt), Harold Lester (clavicèmbal) i Kees Boeke (flauta dolça). Per a tota mena de detalls, els interessats han de dirigir-se a «Deller Academy, Saint-Michel de Provence. 04300 Forcalquier».

PORTSMOUTH. — La ciutat de Portsmouth ha organitzat el seu I Concurs Internacional per a Quartets de Corda, el qual se celebrarà del 20 al 26 d'abril de 1979. Hi podran participar els grups de qualsevol nacionalitat, però és condició indispensable que el promig d'edat dels components del quartet no superi els 25 anys. Els premis a atorgar tenen una gradació que comprèn des de £ 3.000 per al primer fins a £ 250; per al quartet guanyador són previstos diversos concerts a Anglaterra i a d'altres països; semblantment, als quartets que s'hagin classificat a la fase final els seran proporcionats concerts i audicions diverses. Les obres a interpretar són: *Primera prova:* Quartet K. 590 de Mozart; i un quartet a elecció entre els següents: Bartok: núms. 4 ó 6; Berg: op. 3; Britten: núm. 2 op. 36; Debussy; Ravel; Shostako-

vitch: núm. 15 op. 144; Sibelius: op. 56; Tippett: núm. 21; Walton. *Segona prova:* una obra expressament escrita per al concurs; i un quartet a elecció entre els següents: Brahms: op. 67; Dvorak: op. 105, op. 51; Frank: re major; Mendelssohn: núm. 3 op. 44; Schubert: op. 161; Schumann: núm. 3 op. 41; Txaikowsky: núm. 3; Verdi. *Prova final:* un quartet de Beethoven, a excepció de l'op. 18. Per a tota mena d'informacions, els grups interessats poden adreçar-se a: «Mr. Dennis Sayer, Civic Offices, Guildhall Square, Portsmouth, England PO1 2AL».

ANDRES SEGOVIA. — El gran guitarrista Andrés Segovia ha complert 85 anys. L'escaiença d'aquest aniversari s'ha produït en un moment en què l'artista es trobava a Nova York on ha donat un extraordinari recital commemoratiu, també, de les seves noces d'or de presentació a la capital americana.

SANTES CREUS. — El dia 24 de març, a la tarda, tindrà lloc al Monestir de Santes Creus un extraordinari concert —integrat per obres de Bach— a càrrec de Salvador Gratacòs (flauta), Josep M.ª Alpiste (violí), Pere Busquets (violoncel) i Angel Soler (clavicèmbal). En programa, «Sonata núm. 2 per a violí», «Sonata en la menor per a flauta», «Suite núm. 1 per a violoncel» i «Ofrena musical».

I SETMANA DE MUSICA RELIGIOSA A BARCELONA. — Organitzada per la Coral Lavínia amb motiu del seu X aniversari, tindrà a lloc a Sta. Maria del Mar del 13 al 18 de març la «I Setmana de Música Religiosa». Aquesta singular manifestació artística estarà integrada per sis concerts a càrrec d'un conjunt veritablement excepcional de grups corals i instrumentals: Cor Madrigal, Coral Càrmina, Cor Montserrat de Terrassa, Collegium Musicum de Catalunya, Coral Cantiga, Coral Antics Escolans de Montserrat, Capella Polifònica de Girona i Coro Ametsa de Irún. Els programes previstos abracen les obres més significatives del gènere, en un ampli espectre que inclou èpoques i tendències diverses.

LO CONSEGUIMOS

**Superar al 127... Con otro 127,
por supuesto.**

SEAT

PRADES

BARCELONA

BOLIVIA, 99
TEL. 246 04 07

CALVET, 6
TEL. 228 81 51

BERLIN, 15
TEL. 250 83 05

CERDEÑA, 261
TEL. 207 25 02

MATARO - GRANOLLERS - BADALONA

DISCOS

M. BRUCH: Fantasia escocesa. Concert per a violí, núm. 2, op. 44. / Itzhak Perlman, violí. New Philharmonia Orchestra. Dir.: Jesús López Cobos. / EMI C 065-002 804.

El nom de Max Bruch és pràcticament desconegut al repertori habitual i a les programacions més o menys consumistes. Parlem en relació als nostres moviments musicals de l'actualitat. No és rar, en canvi, de trobar el seu nom en programes de primers de segle, a Barcelona mateix. Després, però, qui recorda el nom —i l'obra!— d'aquest compositor alemany, mort l'any 1920? Potser és a través de la discografia, doncs, que podem de tant en tant enfrontar-nos davant l'obra del compositor: cançons, la famosa melodia per a violoncel i orquestra «Kol Nidrei»... Ara, i per mitjà també de la discografia, tenim una nova versió del segon concert per a violoncel i orquestra. (Recordem una antiga versió de Menuhin amb la Simfònica de Londres dirigida per Sir A. Boult.) El concert fou escrit el 1878. L'avinentesa del centenari, doncs, és oportuna! Aleshores rebé algunes crítiques per la seva forma inusual. Brahms i Lalo el jutjaren de forma poc amable. Un segle després, les opinions poden ésser totalment diferents. La «forma» és accidental o circumstancial, davant el contingut i llur resultat. I encara que no sigui evidentment un concert plenament reeixit, no deixa d'ésser una parcel·la important del romanticisme alemany. Cal jutjar-lo, potser, des d'aquest angle històric. La versió de Perlman-López Cobos és plenament convincent i ajuda a reconstruir la imatge d'aquesta obra de manera total.

L'enregistrament conté també una altra de les obres més conegudes del compositor: la Fantasia Escocesa, op. 46, sobre temes folklòrics, tractats amb caràcter i expertesa. Les melodies no són desvirtuades ni excessivament «vestides». Conserven el mateix clima popular i la seva autenticitat no és traïda.

F. SORS: 24 estudis per a guitarra. / José Luis González. / CBS S-73705.

El dia 13 d'aquest mes de febrer que acabem de passar s'esqueia, dia per dia, el segon centenari del naixement del compositor barceloní Ferran Sors. L'efemèride, si més no, pot ser útil per a recordar la seva personalitat. Actes, conferències, exposicions, concerts... han estat organitzats i d'altres es preparen durant el transcurs d'aquest any. L'oportunitat pot donar peu al retrobament d'un compositor que tingué (i torna a tenir novament) un predicament extraordinari, bàsicament com impulsor de la tècnica guitarística. La seva perfecció tècnica és, avui encara, vigent i tots els intèrprets han estat unànimes a recollir els seus ensenyaments.

Tot centrant-nos en aquesta faceta —ja que Sors fou autor de diverses òperes i ballets— els seus tractats sobre la guitarra continuen com a manual indispensable per a tots els instrumentistes i són tinguts encara com a mètodes bàsics als conservatoris actuals. El seu «Mètode de guitarra» i el «Tractat d'harmonia» sobre aquest mateix instrument no han passat a l'oblit.

En aquest mateix sentit, i en plena vigència, podem constatar moltes de les seves obres escrites per a guitarra. Cal destacar, per damunt de totes, els seus estudis, al costat d'altres peces diverses, fantasies, sonates i variacions. Una felicitat coincidència fa d'actualitat un enregistrament que conté «20 estudis» per a guitarra, interpretats per José Luis González.

Cal reconèixer que es tracta d'una interpretació sensible, acurada i creativa, alhora. L'alicantí González ha sabut exprémer, amb un domini total, tot el contingut d'aquests estudis amb elegància i fidelitat. «Temperament efusiu que comunica fàcilment al públic l'emoció que radica en les obres... tècnica ben elaborada amb la qual venç, tot jugant, complexitats i obstacles.» Les paraules d'Andrés Segovia són plenament justificades. — A. S.

GUIA DE CONCERTS

DATA	LOCAL	CONCERT
MARÇ		
4, dissabte 19 h.	Palau	Orquestra Ciutat de Barcelona. Bruno L. Gelber, piano. Dir.: Antoni Ros Marbà. Mussorgsky, Mozart, Guinjoan, Respighi.
5, diumenge 11 h.	Palau	Orquestra Ciutat de Barcelona. (Segona audició del concert del dia 4.)
21 h.	Palau	André Watts, piano. Schubert, Chopin, Ravel. (Pro Música.)
7, dimarts 20 h.	I. Francès	Quartet de Filadèlfia. Beethoven, Kodaly, Shostakovitch.
20.30 h.	Pompeia	P. Robert de La Riba, orgue.
8, dimecres 20 h.	Palau	Trio Argentum. Obres de la família Bach. (Dimecres R. N.)
9, dijous 21 h.	Palau	«Homenatge a Mompou.» Ballet Maleras. Carme Bustamante, soprano. Antoni Besses, piano. (Obra Cultural de la CPVE.)
21 h.	Museu Picasso	Anna Ricci, mezzo. Luis Gasser, guitarra. Trobadors provençals, Morera, Gasser. (J.J.M.M.)
11, dissabte 19 h.	Palau	Orquestra Ciutat de Barcelona. Anny Fisher, piano. Dir.: Rafael Ferrer. Homs, Mozart, Txaikowsky.
12, diumenge 11 h.	Palau	Orquestra Ciutat de Barcelona. (Segona audició del concert del dia 11.)
13, dilluns 19.30 h.	I. Francès	Josep J. Henríquez, guitarra.
21 h.	Palau	Gidon Kremer, Tatiana Grindenko, violí. Mozart, Bach, Haydn, Strawinsky, Prokofiev. (Pro Música.)
21.30 h.	Sta. Maria del Mar	Cor Madrigal. Coral Càrmina. Conjunt instrumental. Dirs.: Manuel Cabero, Jordi Casas. «Integral motets Bach.» (Coral Lavínia.)
14, dimarts 20 h.	Palau Güell	Barbara Held, flauta. Carles Santos, piano. Franck, Berio, Maderna, Castaldi. (Forum Musical.)
20.30 h.	Pompeia	P. Robert de La Riba, orgue.
21.30 h.	Sta. Maria del Mar	Cor Montserrat de Terrassa. Dir.: Joan Casals. Responsoris del P. Casanoves. (Coral Lavínia.)
15, dimecres 19.30 h.	I. Francès	Pierre Coronel, baríton. Arlette Gertler, piano.
20 h.	Palau	Antonio Baciero, piano. Obres inèdites antigues per a teclat. (Dimecres R. N.)
21.30 h.	Sta. Maria del Mar	Collegium Musicum de Catalunya. Witt, Naudot, Purcell, Gaz, Viola. (Coral Lavínia.)

TEMPORADA 1977-78 - 4 març 1978 - Núm. 13 - Edició de 5.000 exemplars.

Editat per FORUM MUSICAL - Amadeu Vives, 3, 3er. - Tel. 317 99 28/82 - Barcelona-3

Publicitat: PUBLI/TEMPO - Amadeu Vives, 3, 3er. - Tel. 301 33 93 - Barcelona-3

NOTES IMPORTANTS: Els actes començaran puntualment a l'hora indicada. No serà permesa l'entrada del públic a la sala de concerts durant la interpretació de les obres. No és permès d'obtenir registres o gravacions magnetofòniques de les obres programades així com tampoc de fer fotografies o de realitzar films a l'interior del Palau durant la celebració dels actes.

el gran acierto

EAU DE TOILETTE CUBS

LEGRAIN
PARIS

eau de toilette - atomiseur - parfum compact - spray deodorant

JAEGER-LECOULTRE

ARTE EN RELOJERIA DESDE 1833

EL EXTRA-PLANO DE PRESTIGIO